

a měsíc za 30 dní. Podobné počítací pravidlo měl též občanský zákoník před novelisací § 902, který nyní v úpravě III. novely má podobná pravidla o počítání času jako shora uvedený § 36 vlád. nařízení č. 8/1928 Sb., jemuž byl patrně vzorem. Podstatou těchto pravidel občanského zákoníka a správního řízení jest vlastně obecné počítání času podle kalendáře. Ježto pro obor poplatkového práva není zákonného podkladu pro analogické použití ať soukromoprávních nebo veřejnoprávních předpisů o počítání času, nezbyvá než počítati čas v poplatkovém právu podle kalendáře³⁾ všude tam, kde se projevuje shora vyličený nedostatek obecně platného předpisu o počítání času. Poplatková praxe většinou také používá kalendářního počítání. Tam, kde ze zákonného předpisu není jasno, zda se do lhůty počítá též den události, kterou se má lhůta počínati, nutno z opatrnosti den události do lhůty započísti, ježto v poplatkovém právu není obecně platného předpisu, podle něhož by se tento den neměl do lhůt započítavati. S hlediska právní jistoty bylo by vhodné, aby při úpravě formálních předpisů poplatkového práva bylo pamatováno na podrobný předpis o počítání času, který by též stanovil obecně platné zásady pro počátek lhůt, prodloužení lhůt, končících v neděli nebo svátek, na nejbližší všední den, započítání dnů poštovní dopravy, možnost prodloužení lhůt, a pod., o nichž obecně platná pravidla poplatkové právo dosud postrádá.

³⁾ Zmínky zasluhuje, že v trestním právu důchodkovém se počítá délka trestu vězení podle kalendáře (§§ 61 a 892 trest. zák. důchodkového). Při trestání poplatkových přestupků přichází trest vězení zcela výjimečně (tak na př. § 28 zákona č. 85/1921 Sb. o dani z obchodu cennými papíry).

Glosy a aktuality.

Ještě k právnímu postavení Treuhändra.

I.

Především jest upozorniti na druhé nařízení o výkonu občanského soudnictví v Protektorátu Böhmen und Mähren, vydané říšským ministrem spravedlnosti 20. března 1940 na základě prováděcího nařízení o soudnictví v Protektorátu ze 14. dubna 1939 (Rg. Bl. I, strana 759), které bylo uveřejněno:

a) nejprve v říšském zákoníku I, str. 533 z 26. března 1940,

b) a přetištěno ve Věstn. Reichsprotectora čís. 16 z 10. dubna 1940.

V tomto druhém nařízení se mimo jiné stanoví v § 4:

Deutsche Vermögensverwalter oder Sachwalter als Beteiligte in gerichtlichen Verfahren.

1. Ist ein deutscher Staatsangehöriger als Vermögensverwalter oder Sachwalter behördlich eingesetzt und ist in dieser Eigenschaft eine bürgerliche Rechtssache von ihm wahrzunehmen oder von ihm oder gegen ihn zu führen, so kommt es für die Entscheidung, welche Gerichtsbarkeit gegeben ist, auf seine Staatsangehörigkeit an. Vermögensverwalter oder Sachwalter, die von einer deutschen Behörde oder einer unter kommissarischer deutscher Leitung stehenden Behörde eingesetzt sind, sind im Sinne der Vorschriften über die deutsche Gerichtsbarkeit im Protektorat Böhmen und Mähren stets als deutsche Staatsangehörige zu behandeln.

2. Wird ein deutscher Vermögensverwalter oder Sachwalter erst bestellt, nachdem eine bürgerliche Streitsache, die er fortzuführen hat, bei einem Protektoratsgericht anhängig geworden ist, so kann er innerhalb eines Monats nach der Bestellung die Abgabe des Verfahrens an das zuständige deutsche Gericht beantragen. Für den Antrag und den Übergang des Verfahrens gelten die Vorschriften des § 8 der Ersten Protektorats - Reichspflege - Verordnung sinngemäss.

3. Vermögensverwalter oder Sachwalter im Sinne dieser Vorschriften sind insbesondere für die Verwaltung eines fremden Vermögens eingesetzte Treuhänder, Sequester und Vertrauensmänner, ferner Zwangsverwalter und Konkursverwalter sowie nach § 12 der Verordnung über die Behandlung feindlichen Vermögens vom 15. Jänner 1940 (Reichsgesetzbl. I, S. 191) eingesetzte Verwalter.

Němečtí správci jmění nebo zmocněnci jako účastníci v soudním řízení.

1. Je-li německý státní příslušník úředně dosazen za správce jmění nebo zmocněnce, a v této vlastnosti má jím býti zastupována některá občanská věc právní nebo má býti jím nebo proti němu vedena, je pro rozhodnutí, která soudní pravomoc je dána, rozhodná jeho státní příslušnost. Se správcem jmění nebo zmocněncem, kteří byli dosazeni německým úřadem nebo úřadem, který je pod německým komisařským vedením, je zacházení ve smyslu předpisů o pravomoci německých soudů v Protektoratu Böhmen und Mähren vždy jako s německými státními příslušníky.

2. Je-li ustanoven německý správce jmění nebo zmocněnec teprve po tom, kdy již byla u soudu Protektoratu zahájena občanská věc sporná, v níž má pokračovati, může v době jednoho měsíce po tom, kdy byl ustanoven, navrhnouti, aby řízení bylo odezdáno příslušnému německému soudu. O návrhu a přechodu řízení platí obdobně předpisy § 8 Prvého nařízení o soudnictví v Protektoratu.

3. Správci jmění nebo zmocněnci ve smyslu těchto předpisů, jsou zvláště pro správu cizího jmění dosazení správci k věrné ruce, sekvestři a důvěrníci, dále vnučení správci a správci konkursní podstaty, jakož i správci dosazení podle § 12 nařízení o nakládání s nepřátelským majetkem z 15. ledna 1940 (Říš. zák. I, str. 191).

Toto ustanovení má nesmírnou důležitost zejména proto, že i Treuhänderi české národnosti jsou ustanovováni německým úřadem nebo úřadem, který jest pod německým komisařským vedením (pozemkový úřad a úřady pozemkové reformy a pod.). V takových případech se Treuhänder pokládá za německého státního příslušníka a podléhá německému soudnictví.

Nerozhoduje tedy příslušnost osoby nebo podniku, které jest Treuhänder dosazen, ani příslušnost

Treuhändera samotného, nýbrž jenom okolnost, kterým úřadem byl Treuhänder ustanoven.

Podle toho bude zde nutno řešiti otázku soudní příslušnosti.

II.

Posléze jest se v této souvislosti zmíniti též o posici Treuhändera, ustanoveného židovi nebo židovskému podniku v peněžním styku. Peněžní styk se židem jest upraven vyhláškou ministerstva financí (revisní odbor) z 23. ledna 1940, čís. 25.761/39 VI, uveřejněnou v Úředním listě čís. 22 z 27. ledna 1940, a jejím doplňkem z 8. března 1940 č. j. 9221/40 VI, uveřejněným v Úředním listě čís. 58 z 9. března 1940 (viz také Světová, Židovské předpisy, str. 132, Jurášek, Předpisy o židovském majetku, str. 119 a n.).

V odstavci 2 první vyhlášky se stanoví, že omezení v peněžním styku podle této vyhlášky se nevztahuje na podniky, do nichž německými úřady bylo dosazeno arijské vedení (rozuměj Treuhänder).

Podrobný výklad obou vyhlášek ministerstva financí o úpravě peněžního styku se židy viz v komentáři Untermöhle-Schmerling, »Zajištění židovského majetku« a ve Spořitelním obzoru 5/1940 v článku Mužákově »Peněžní styk se židy«.

K otázce vydání soudního deposita správci židovského podniku.

Uložení k soudu ve smyslu § 1425 obč. zákona bylo v poslední době značněji používáno. Je to následkem toho, že židovské podniky byly svěřeny t. zv. komisařským správcům (kommisarische Leiter) a důvěrníkům (Treuhänder), zvaným někdy správce k věrné ruce, nebo zplnomocněný správce. Dlužník takové firmy totiž nevěda, zda má platiti tomuto správci či dosavadnímu židovskému majiteli, skládá svůj dluh k soudu.